

Evanjelium z 15. marca 2020

3. pôstna nedeľa - Rok A - Ján 4, 5 - 42

Prepis komentára biblistu Fernanda Armelliniho, nerevidovaný autorom

V tom čase prišiel Ježiš do mesta v Samárii, ktoré sa volalo Sicar, blízko zeme, ktorú dal Jákob svojmu synovi Jozefovi. Bola tu studňa. Ježiš, unavený z cesty, si teda sadol k studni. Bolo okolo poludnia. Samaritánka prišla načerpať vodu. Ježiš jej hovorí: "Daj mi napiť". Jeho učeníci išli do mesta, aby si urobili zásoby jedla. Samaritánka sa ho opýtala: "Ako to, že ty, ktorý si Žid, žiadaš odo mňa, Samaritánky, aby som sa napila?" Židia totiž nemajú žiadny vzťah k Samaritánom. Ježiš jej odpovedal: "Keby si poznala Boží dar a vedela, kto je ten, ktorý ti hovorí: "Daj mi piť!", bola by si ho požiadala a on by ti dal živú vodu." Žena mu hovorí: "Pane, ty nemáš vedro a studňa je hlboká; odkiaľ teda berieš túto živú vodu? Si väčší ako náš otec Jakub, ktorý nám dal studňu a pil z nej so svojimi synmi a dobytkom?" Ježiš jej odpovedal: "Kto sa napije tejto vody, bude znova žízniť; ale kto sa napije vody, ktorú mu dám ja, už nebude žízniť naveky. Voda, ktorú mu dám, sa v ňom stane prameňom vody tryskajúcej do večného života." "Pane," hovorí mu žena, "daj mi túto vodu, aby som už nebola smädná a nemusela sem stále chodiť čerpať vodu. Povedal jej: "Chod' pre svojho muža a vráť sa sem." Žena mu odpovie: "Nemám manžela." Ježiš jej hovorí: "Ty máš dobre povedal: "Nemám manžela. Veď si mala päť manželov a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj manžel; v tom si hovorila pravdu. Žena mu odpovedala: "Pane, vidím, že si prorok! Naši otcovia sa klaňali na tomto vrchu; vy však hovoríte, že Jeruzalem je miestom, kde sa treba klaňať." Ježiš jej hovorí: "Ver mi, ženo, prichádza hodina, keď sa ani na tomto vrchu, ani v Jeruzaleme nebudeš klaňať Otcovi. Vy uctieвате to, čo nepoznáte, my uctieваме to, čo poznáme, pretože spása pochádza od Židov. Ale prichádza hodina - a to je táto -, keď praví ctitelia budú uctievať Otca v duchu a pravde, lebo tak si Otec želá, aby boli tí, ktorí ho uctieujú. Boh je duch a tí, ktorí sa mu klaňajú, musia sa klaňať v duchu a pravde." Žena mu odpovedala: "Viem, že má prísť Mesiáš, zvaný Kristus; keď príde, všetko nám zvestuje." Ježiš jej hovorí: "To som ja, kto k tebe hovorí." V tej chvíli prišli jeho učeníci a žasli, že sa rozpráva so ženou. Nikto však nepovedal: "Čo hľadáš?" alebo "O čom sa s ňou rozprávaš?". Žena medzitým nechala amforu, išla do mesta a povedala ľuďom: "Pod'ťe sa pozrieť na človeka, ktorý mi povedal všetko, čo som urobila. Možno je to Kristus?" Vyšli z mesta a prišli k nemu. Medzitým ho učeníci prosili: "Rabbi, jedz! On im však odpovedal: "Mám jedlo, o ktorom neviete. A učeníci

Pýtali sa jeden druhého: "Priniesol mu niekto jedlo?" Ježiš im povedal: "Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a konať jeho dielo. Nehovoríte: Ešte štyri mesiace a potom príde žatva? Hľa, hovorím vám: zdvihnite oči a pozrite sa na polia, ktoré sa už blýskajú na žatvu. Kto žne, dostáva mzdu a zbiera ovocie pre večný život, aby sa ten, kto rozsieva, mohol radovať s tým, kto žne. V tomto prípade platí príslovie: jeden seje a druhý žne. Poslal som vás žať to, na čom ste nepracovali; iní pracovali a vy ste prevzali ich prácu. Mnohí Samaritáni v tom meste v neho uverili vďaka slovu ženy, ktorá dosvedčila: "Povedal mi všetko, čo som urobila. Keď k nemu Samaritáni prišli, prosili ho, aby u nich zostal, a on tam zostal dva dni. Pre jeho slová uverili mnohí ďalší a žene povedali: "Už neveríme pre tvoje reči, ale preto, že sme sami počuli a vieme, že toto je naozaj Spasiteľ sveta.

Na tretiu pôstnu nedeľu nám liturgia predstavuje slávne Ježišovo stretnutie so Samaritánkou.

Je to pasáž, ktorú možno čítať z rôznych uhlov pohľadu, pokúsime sa bezprostredne pochopiť evanjelistovo poslanstvo bez toho, aby sme sa zahĺbili do hľadania toho, čo sa mohlo historicky stať, pretože text predstavuje niekoľko nezrovnalostí, ak ho berieme ako jednoduchý opis udalosti z Ježišovho života; niektoré z týchto nezrovnalostí spomenieme.

Je však užitočné predostrieť geografické prostredie tejto epizódy, o ktorej nám rozpráva iba evanjelista Ján.

V popredí vidno základ byzantského kostola, dvojosemuholníka typického pre byzantské kostoly z 5. a 6. storočia, ktorý sa nachádza na vrchole *hory Garizim*, ale tento kostol nebol postavený na mieste chrámu, ktorý spomína Samaritánka, ale stál na inom mieste, ktoré je dobre viditeľné z roviny.

Tento chrám bol postavený v čase *Alexandra Veľkého* - 330 rokov pred Kristom. - a v Ježišovom čase už tam nebola, pretože ju 160 rokov predtým zničil veľkňaz jeruzalemského chrámu *Ján Hyrkános*, ktorý patril k *Makabejcom*, ale hora Garizim zostala posvätným miestom Samaritánov.

V pozadí vidíte ďalšiu horu, ktorá je známa v Biblii, horu *Ebal* - prekliatu horu - a medzi týmito dvoma horami stále prechádza, tak ako v Ježišových časoch, veľmi dôležitá cesta, ktorá spájala juh so severom, aby sa človek dostal zo Samárie do Galiley, musel prejsť touto roklinou medzi týmito dvoma horami. Vidíte, že mesto, o ktorom sa hovorí, je Nábulus, súčasné mesto Nábulus alebo Neapol z prvého storočia nášho letopočtu.

Chceli by sme tiež poukázať na niekoľko veľmi dôležitých miest, na ktorých sa budeme o epizóde za chvíľu zamýšľať.

Predovšetkým mesto *Sicar*, z ktorého pochádzala žena zo Samárie, ktorá išla k studni načerpať vodu, bolo významným mestom vďaka svojej polohe.

strategický, pretože sa nachádzal presne pri vstupe do tejto rokliny medzi dvoma horami, takže to bol povinný bod prechodu.

Sicar, "aramejizovaný" názov pre *Sichem*, bol slávnym miestom, pretože cez toto mesto prechádzali Abrahám a Jákob, takže bolo slávne už za čias patriarchov.

V tomto meste sa odohrало mnoho udalostí, spomínam si na jednu veľmi dôležitú, a to na *zhromaždenie v Sicheme*.

Keď Izraeliti prišli z Egypta, Jozue ich zavolať na túto veľkú planinu, najväčšiu v Samárii, a spýtal sa ľudu, ktorého Boha chcú uctievať:

"Chcete sa naďalej klaňať Pánovi, Bohu Izraela, ktorý vás vyslobodil z egyptského otroctva, alebo sa chcete klaňať bohom tohto kraja, do ktorého vás Pán uviedol?"

Ľudia tu v Sicheme povedia:

"chceme pokračovať v uctievaní nášho Boha".

Táto slávna epizóda sa odohráva práve tu, na tomto mieste, na tejto planine v Sicheme.

Teraz je zobrazená táto rovina a všimnite si v pozadí dva vrchy: vrch Ebal - ten vyšší - a vrch Garizim; medzi týmito dvoma vrchmi je roklina, ktorou prechádzala táto cesta.

Chcem pripomenúť ďalšiu dôležitú epizódu z Biblie, aby sme sa tu dobre cítili, je to príbeh Jozefa, ktorého všetci poznáme - jedného z dvanástich Jakubových synov.

Všetci ste čítali príbeh o Jozefovi v Egypte a určite si pamätáte, že tento príbeh končil slovami Jozefa:

"Zomriem, ale pamätaj, že Pán ťa privedie do krajiny, z ktorej sme prišli, musíš tam vziať moje kosti a pochovať ich na mieste, kam som išiel hľadať svojich bratov, ktorí sa pásli, na rovine Dotain."

Teraz je uvedené miesto, kde bol Jozef pochovaný, jedno z najsvätejších miest izraelského ľudu.

Nakoniec, čo je z hľadiska dnešnej epizódy najdôležitejšie, sa dozvedáme, kde sa nachádza Jakubova studňa.

Pozývam vás však, aby ste sa dobre pozreli, kde sa nachádza mesto Sicar, vzdialenosť medzi týmto mestom a studňou Samaritánky je asi 800-900 metrov, čo je veľmi ďaleko; už teraz si kladieme otázku, prečo táto žena chodí čerpať vodu tak ďaleko, keď v Sicare sú dva pramene?

Celá rovina je veľmi bohatá na pramene vody, ale v meste sú dva: "*Endafne*", ktorý je hneď vedľa Sicaru, a ďalší prameň "*Anascar*", tiež v meste.

Zaujímalo by nás, prečo táto žena ide k studni, keď to nepotrebovala, mohla sa zastaviť pri jednom z týchto dvoch prameňov, ktoré sú veľmi dobré.

Nájdeme dôvod, prečo evanjelista núti túto ženu ísť k Jakubovej studni.

Po tomto úvode začneme čítať a komentovať tento príbeh

Evanjelia podľa Jána, ale priamo k vzácnemu posolstvu, ktoré je nám dané. Ježiš opustil Judeu a zamieril do Galiley, pričom musel prejsť cez Samáriu.

Toto je prvá nezrovnalosť, ktorú v tomto príbehu nachádzame, z akého dôvodu?

Kedže Ježiš sa nachádza v údolí Jordánu, nie je jasné, prečo musel ísť do Samárie, keď bolo oveľa jednoduchšie - a aj rozumnejšie - ísť rovno po rieke Jordán - ako to urobili všetci - a vrátiť sa do Galiley... rýchlejšie a bezpečnejšie.

Prečo hovorí, že musel ísť touto cestou?

Je to ďalšia potreba, ktorú Ježiš mal, potreba, ktorú musel prejsť cez Samáriu... Musel sa stretnúť s tou ženou.

Táto cesta je zvláštna, pretože ostatní evanjelisti sa o nej nezmieňujú, Marek dokonca Samáriu nikdy nespomína, dokonca tam nie je ani pojem Samaritán; u Matúša sa pojem Samaritán vyskytuje len raz, keď Ježiš hovorí: "*nechodte k Samaritánom*";

V Lukášovi je v 9. kapitole epizóda, keď Ježiš prichádza so svojimi učeníkmi, ale Samaritáni sa s ním nechcú stretnúť a Jakub a Ján hovoria: "*zvolávame oheň z neba na Samaritánov*".

Ján namiesto toho uvádza túto epizódu Ježišovho stretnutia so ženou zo Samárie pri Jakubovej studni.

Prečo tam Ježiš musel prejsť a potom ísť k studni?

Uvedomme si kontext, v ktorom sa táto epizóda rozpráva, krátko predtým, v predchádzajúcich kapitolách, v III. kapitole, ale ešte predtým v prvej kapitole Evanjelia podľa Jána, sa postava Jána Krstiteľa spomína niekoľkokrát.

V istom okamihu sa objaví skupina zákonníkov a farizejov, ktorí pošlú za Krstiteľom posolstvo a pýtajú sa ho: "*Ale kto si ty?*"

Veľmi dôležitá je odpoveď predchodcu, ktorý hovorí: "*Ja nie som ženích, ja som priateľ ženícha, on prichádza, naozaj počujem jeho hlas. Moja radosť sa naplnila, pretože som splnil svoje poslanie priateľa ženícha... pripravil som mu svadobnú hostinu*". "

Hneď potom nasleduje svadobná hostina v Káne Galilejskej a potom stretnutie so ženou zo Samárie.

Nezabúdajme, že je tu ženích, ktorý má prísť a ktorého ohlásil Krstiteľ, a je tu Ježiš, ktorý sa stretáva s touto ženou, o ktorej sa čoskoro dozvieme, že je to žena, ktorá nemá ženícha, mala veľa milencov, ale svojho ženícha nikdy nemala.

Ježiš tejto žene povie:

"hľadajte svojho manžela/manželku, inak budete mať vždy pocit, že nikdy nebudete šťastní".

Aby sme pochopili toto posolstvo, musíme mať na pamäti, že keď

Keď sa v Starom zákone hovorí o ženíchovi, myslí sa tým obraz Boha, ktorý miluje Izrael (v hebrejčine ženský rod) ako nevestu.

Je to obraz, ktorý zaviedol prorok Ozeáš, najprv sú všetky starozákonné obrazy Boha veľmi silné, u proroka Ozeáša vstupuje do vzťahu s Bohom nežnosť, vstupuje obraz ženícha a obraz Otca.

Ak si spomenieme na príbeh Ozeášovho manželstva, dobre chápeme

význam tohto ženícha, ktorého ohlásil Krstiteľ a ktorý si prišiel hľadať svoju nevestu. Ozeáš mal rodinné nešťastie, pretože sa zamiloval do *Hieroduli*, posvätnnej prostitútky, srdce rozkazuje, nie srdce, a zamiloval sa do Homéry, ktorá bola s Ozeášom a dokonca s ním mala tri deti, ale potom sa vrátila k vlastnému životu.

Ona sa dostala ďalej, chorý bol prorok Ozeáš, ktorý sa dal do práce, najprv ju vyhodil z domu, vyhrážal sa jej, ale potom nemohol byť bez Goméry a išiel ju hľadať.

Záver tohto príbehu je úžasný, pretože Ozeáš si vzal späť Gomerinu lásku.

Prorok Ozeáš prečítal svoj veľmi nešťastný osobný príbeh lásky, ktorý sa skončil dobre, ako obraz vzťahu s *Pánom Bohom*

Izraela a jeho ľud, *Izrael, nevesta*.

Keď pokračujeme v čítaní úryvku, Ježiš prichádza do mesta v Samárii, ktoré sa volá Sicar, neďaleko statku, ktorý dal Jákob svojmu synovi Jozefovi, a tam bol Jákobov prameň.

Ježiš, unavený z cesty, sedel pri prameni a bolo okolo poludnia. Studňa, ktorú som už spomínal, stále existuje, je hlboká 32 metrov, bola vykopaná najmenej 1000 rokov pred Ježišom a dodnes sa používa.

Otázkou, ktorú si kladieme, je, prečo evanjelista umiestňuje stretnutie tejto ženy k studni?

Je veľmi zvláštne, že žena by išla 900 metrov, aby priniesla vody v studni, keď mal po ruke dva pramene neďaleko mesta Sicar, už som ich spomenul Eindaphne a Ainascar... Ako to, že ide k studni? Tu si musíme pripomenúť biblickú symboliku studne.

Studňa v Biblii je miestom, kde pastieri prichádzali napojiť svoje stáda, obchodníci sa zastavovali so svojím tovarom a čakali na svojich zákazníkov, pretože ľudia museli chodiť k studni, ženy tam prichádzali načerpať vodu, pretože to bola ich povinnosť, milenci sa stretávali... Biblia uvádza rôzne stretnutia milencov pri studni, spomeniem tri, ktoré sú veľmi krásne.

Prvý príbeh je o sluhovi, ktorého Abrahám poslal do Mezopotámie, aby išiel nájsť nevestu pre jeho syna Izáka.

Tento sluha sa zastaví pri studni za súmraku, keď ženy zvyknú chodiť čerpať vodu... a tu vychádza Rebeka s amforou na pleci.

Text Genesis pripomína, že mladé dievča bolo veľmi krásne na pohľad a bolo pannou; zostúpila k prameňu, naplnila si amforu a potom sa vrátila hore, sluha ju požiadal o nápoj, ona mu ponúkla vodu, začali spolu viesť rozhovor a potom odprevadil Rebeku, ktorá sa stala Izákovou nevestou.

Ďalší príbeh je o Jakubovi, keď išiel do Mezopotámie, zastavil sa pri studni, prišli nejakí pastieri, pýtal sa na informácie: Poznáte Labana, môjho príbuzného?

Oni odpovedajú: Áno, poznáme ho, pozrite, tam je jeho dcéra Ráchel, ktorá ide načerpať vodu, ide so svojím stádom.

Jákob vykročí dopredu a pustí sa do práce, odvalí kameň z ústia studne, aby sa Rácheline ovce mohli napiť.

Potom sa oženil s Ráchel a opäť sa stretli pri studni.

Opäť pri studni, stretnutie Mojžiša so Siforou, dcérou Reuela... prichádza so svojimi sestrami, ale sú tam pastieri, ktorí ich vyhánajú, šikanujú, ale je tam Mojžiš, ktorý, ako vieme, bol ten, čo veľmi ľahko bil rukami, poháda sa s týmito pastiermi, získava nad nimi prevahu a dá napojiť Siforine ovce.

Reuelove dcéry prichádzajú domov veľmi skoro, pretože inokedy ich vždy vyhnali, pýta sa otec:

"Ako to, že si sa vrátil skôr?"

"Egyptan zasiahol v náš prospech."

Je predvolaný, uvedený do Reuelovho domu a neskôr sa ožení s jednou z jeho dcér, Zipporou.

Spomínal som tri stretnutia milencov pri studni, ak sa u evanjelistu Jána ženích, ktorého ohlásil Krstiteľ, stretne pri studni so ženou, ktorá má za chrbtom zradu, ktorá sa vzdialila od svojho ženícha, musí ho ísť hľadať... znamená to, že je tu odkaz na túto symboliku studne.

Keď pripravujem snúbencov na manželstvo, jednou z otázok, ktoré im kladiem, je:

"Pri ktorej studni ste sa stretli?" "Akú

vodu si išiel načerpať?"

Ak by mi náhodou odpovedali: "Chodili sme spolu na biblické hodiny, lebo sme hľadali vodu Božieho slova...", povedal by som, že je to dobrá studňa, pri ktorej sa stretli.

Možno sa stretli pri iných studniach, dôležité je, že si potom vybudovali život plný lásky.

Pokúsil som sa načrtnúť symbolický význam, ktorý chce evanjelista dať tomuto stretnutiu.

Pútnik je unavený, sedí pri studni, je to jediný prípad v evanjeliách, keď sa spomína Ježišova únava, a zaujímavé je aj to, že učeníci, povedal by som, že veľmi nešikovne, evanjelista hovorí, že išli do Sicaru kúpiť jedlo.

Ale keď si uvedomíme geografiu miesta, ktorú som už vysvetlil, nie je jasné, prečo sa Ježiš zastavil pri studni, keď mohli ísť všetci spolu do Sicaru a tam tiež mohli nájsť vodu z prameňa.

Evanjelista chce, aby zostali sami, ženích a táto žena zo Samárie, ktorá predstavuje Izrael neverný svojmu Bohu.

Unavený z cesty... krásny obraz, ženích prichádza zďaleka hľadať svoju nevestu, pretože bez nej nemôže byť.

Boh, človek, ľudstvo, nevesta Izrael sa s tým mohli nejako vyrovnáť, chorý bol Boh, ktorý musel ísť a získať svoju nevestu späť.

Aj čas je veľmi zvláštne poludnie, nikdy žiadna žena nešla v túto hodinu po vodu, pretože bolo príliš horúco, voda sa nosila ráno alebo večer.

Niektorí hovoria, že odišla z hodiny, aby si ju nikto nevšimol, ale toto vysvetlenie je zjavne naivné; v Jánovom evanjeliu nachádzame iné

časový údaj a to počas Ježišovho umučenia, keď sa hovorí, že uprostred dňa, na poludnie, Pilát predstavil muža "Hľa človeče, hľa, tvoj kráľ", vždy keď je toto svetlo v plnom dennom svetle... aj tu je toto stretnutie predstavené v plnom svetle.

Na scénu teraz vstupuje druhá postava, žena zo Samárie, ktorá prichádza nabráť vodu a Ježiš jej hovorí: "Daj mi napiť".

Okamžite identifikujeme Samaritánku.

Nemá meno, keby to bola taká banálna epizóda, dali by sme meno tejto ženy, takto sa príbeh nerozpráva, je príliš všeobecný; táto postava má len jeden údaj, že je "Samaritánka".

Samária - vieme veľmi dobre, čo to znamená -, označuje spoločenstvo, časť izraelského národa, ktorá sa dostala do boja nielen etnicky, ale aj nábožensky.

Všetky tieto prvky nás vedú k tomu, aby sme text čítali symbolicky, že je to Boh, kto si ide vziať späť nevernú nevestu, ako to urobil Ozeáš.

"Daj mi napiť" je milenec, ktorý prežíva tento pocit a prosí, - presne prosí - má vnútornú potrebu byť prijatý.

Požiadat' o nápoj znamená v semitskej kultúre požiadať o prijatie, o pohostinnosť.

Voda je symbolom manželskej lásky, smäd, ktorý Ježiš pociťuje, je potreba lásky, ktorú Boh cíti voči človeku, žiada o lásku nevesty, ktorá zablúdila.

Existuje veľmi krásny žalm, Žalm 63, v ktorom žalmista hovorí:

"Bože, ty si môj Boh, po tebe žízni moja duša, po tebe túži celá moja bytosť ako vyprahnutá pustatina bez vody."

Potreba lásky je v žalme vyjadrená obrazom smädu.

Ten, kto potrebuje lásku a ukazuje sa, je Boh, my by sme povedali opak...

človek potrebuje Božiu lásku, ale človek si vystačí so svojimi modlami, nejako sa mu darí prežiť, ten, kto je chorý, je Boh, to je náš Boh.

Teraz musíme rozlišovať dva rozmery, dve úrovne vody; Samaritánka hovorí Ježišovi:

Ako to, že ty, ktorý si Žid, žiadaš odo mňa, Samaritánky, nápoj?

Je zaujímavé, že Boh žiada o lásku, ale koho o ňu žiada? Mimo metafory Boh nežiada lásku od svätých, do koho sa Boh zamiluje? Vidíme ho tu, ako si pýta nápoj od žobráka, pretože na rozdiel od toho, čo si myslíme, Boh potrebuje týchto ľudí.

To je náš Boh.

Nemôžeme diskutovať o Božom sentimentálnom vkuse, môžeme tohto Boha odmietnuť, ale je to Boh, ktorý je tak zamilovaný do človeka, že sa vydáva na veľmi dlhú cestu.

Tá únava... prešiel takú diaľku, aby získal svoju nevestu. Ježišova odpoveď samarijskej žene:

"Keby si poznal Boží dar a vedel, kto je ten, ktorý hovorí: Daj mi piť, bol by si ho požiadal o nápoj a on by ti dal živú vodu."

A tu je navrhnutý dar, ktorý už nesúvisí s vodou v studni, je to iná voda. Zdá sa, a je to pravda, že ten, kto potrebuje lásku, je Boh, ale

aj vy ste smädní a *jediný, kto vám môže dať napiť vody, ktorá vás nasýti, som ja.*

Čo je to za smäd?

Je to smäd po Bohu, smäd po nekonečne, ktorý sa skôr či neskôr znovu objaví v každom človeku, môžeme sa ho pokúsiť uhasiť materiálnymi vodami, uspokojením života, zbožštením nejakej krásnej skutočnosti tohto sveta, dokonca sa pokúsiť uhasiť tento smäd alkoholom, opilstvom, hazardnými hrami... človek nerieši problém intímneho smädu človeka, pretože ten sa znovu objavuje a nemožno ho uhasiť bez toho, aby sme si klamali, pretože naše srdce je stvorené pre nekonečno a je len jeden, ktorý ho môže uhasiť, a to je Boh!

Prvým krokom k jeho upokojeniu je uvedomiť si, že nám bol ponúknutý dar! V živote sú veci, ktoré môžeme dobyť, prestížne spoločenské postavenie, priazeň nejakej významnej osoby, možno tým, že sa staneme lichotníkmi alebo dvoranmi, titul s veľkým úsilím, bankové konto, s trochou šikovnosti sa vám ho dokonca podarí vybudovať, domy, autá, všetko veci, ktoré sa dajú dobyť, ale nemôžu uhasiť najhlbší smäd... teda nie dobývanie, ale dar! Pochopte, to je pozvanie, ktoré vám Ježiš adresuje, keby ste pochopili dar, ktorý vám Boh ponúka, pretože najdôležitejšie veci nie sú tie, ktoré vybojujeme, ale tie, ktoré sú nám dané.

Napríklad život je dar, láska je dar, najmä svetlo, ktoré dáva zmysel našej existencii v tomto svete, ktorý nemôžeme ovládnuť, je nám dané.

Tieto veci sa prijímajú len ako dary a sú najdôležitejšie a Boh je veľký darca.

Žena nechápe, prečo sa upína len na materiálne skutočnosti, vždy ju uspokojujú len tieto skutočnosti, a pozrite sa, ako obraz tejto ženy presne odráža správanie mnohých ľudí, ktorí si myslia, že svoj smäd uhasia tým, že sa vrátia k týmto skutočnostiam.

Ježiš odpovedá:

"Kto sa napije tejto vody, bude opäť žízniť."

Toto sú skutočnosti tohto sveta, každý z nás ich zažil, bez ohľadu na to, koľko radosti môžeme hľadať, vždy nám zostane hlboký smäd, je to preto, že sme stvorení na to, aby sme sa nasýtili len Božím darom, môžeme túto potrebu po nekonečnom umlčať, môžeme pred sebou ukryť "nezmysel" nášho života, sklonený k týmto jediným materiálnym skutočnostiam, ale od tohto smädu sa nemôžeme oslobodiť.

Ježiš hovorí:

"Kto pije vodu, ktorú mu dám, už nebude žízniť", voda, ktorú mu dám... sa v ňom stane tryskajúcim prameňom v živote Večného.

Je to tryskajúci prameň, ktorý dáva zmysel všetkým ostatným uspokojeniam, ktoré nemôžeme mať.

Žena prosí o túto vodu, aby nemusela stále chodiť k studni; túto samarijskú ženu zaujímajú len materiálne statky, inú vodu nevidí.

Musíme byť opatrní, pretože aj vzťah s Bohom by mohol vstúpiť do tohto obrazu vzťahu lásky, ktorý nás neuspokojuje, pretože je to námezdná láska, teda láska toho, kto ide s tým, kto platí... ak platia peniaze

idete s peniazmi, ak moc platí, idete s mocou a môžete urobiť to isté ako s Bohom, ísť s Bohom, ak platí, ak kompenzuje, ak mi dáva uspokojenie tohto sveta.

Myslím si, že je to vzťah s Bohom, ktorý má dnes mnoho kresťanov. Ježiš jej hovorí: "Chod' a zavolaj svojho ženícha, potom príď sem."

O tomto ženíchovi sa teda nehovorí, pretože nie je konkrétnym ženíchom, je pozvaním, ktoré Ježiš adresuje "žene Izraela", adresuje ho ľudstvu a adresuje ho nám všetkým: "Hľadajte svojho ženícha".

Aj tým, ktorí sú veriaci, by som chcel povedať: "Hľadajte ženícha, lebo sa možno klaňate modle".

Žena odpovie: "Nemám manžela".

Ježiš hovorí: "Je pravda, že si mala päť manželov a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj manžel."

Zaujímalo by nás, kto sú títo piati manželia, nemá zmysel brať ako informáciu morálny život tejto ženy, tu sa jednoznačne odkazuje na príbeh z *druhej knihy kráľov, 17. kapitoly*, kde sa hovorí o piatich národoch, ktoré vstúpili do Samárie so všetkými svojimi bohmi a Samaritánky si vzali za manželov týchto milencov, ktorí súperili s pravým, jediným Bohom, ženíchom Izraela.

Ježiš, to je tu krásne, nerobí ako proroci, ktorí začínajú karhať, vyhrážať sa kvôli tomuto opusteniu ženícha.

Ježiš má techniku, ako sa priblížiť k tejto žene, snaží sa jej pomôcť pochopiť hlbokú nespokojnosť, ktorú pociťuje, a navrhuje jej dar, ktorý by mohol konečne uhasiť jej smäd, teda konečne sa stretnúť s Bohom - ženíchom, ktorý dáva zmysel a stáva sa láskou celého života.

Kým sa človek nestretne s Bohom - ženíchom, neprijme vodu, ktorú mu ponúka Ježiš, lásku, putuje ďalej, možno s ďalšími manželstvami, s modlami, a nikdy nie je nasýtený.

Žena nakoniec zavedie tému chrámu, hovorí o chráme, ktorý bol na vrchu Garizim; Ježišova odpoveď: "Ver mi, ženo".

Veriť... veriť znamená zamilovať sa, znamená zveriť svoj život inej osobe a Ježiš tu vyzýva nevestu Izrael, aby verila, teda aby dôverovala svojmu ženíchovi, ktorý je Boh a nazýva ju ženou, nie je pomenovaná.

Aj v Káne je matka nazvaná ženou, vždy sa hovorí o "žene Izraela", ver mi, ženo, dôveruj tomu, kto ťa skutočne miluje, a budeš šťastná len vtedy, keď odpovieš, keď budeš veriť v túto lásku.

Žena sa pýta:

Ty, ktorý si prorok, viem, že Mesiáš, zvaný Kristus, má prísť, on nám všetko zjaví.

Ježišova odpoveď: "To som ja, kto k vám hovorí."

Ženích odhalí neveste svoju identitu a žena opustí svoju idriu a odíde do mesta.

Je to veľmi krásne, táto hydria, ten istý výraz, ktorý sa opakuje tu a len v Káne, kde sa o týchto hydriách hovorí; význam je vždy rovnaký, aj tu ide o hydru, ktorá zostáva prázdna.

Táto žena sa už nemusí utiekať k hmotnej vode, ktorá ju nikdy neuspokojí, pretože teraz sa stretla s vodou, ktorá je láskou ženícha.